

Sygn. akt IV KK 220/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 sierpnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski (przewodniczący)

SSN Michał Laskowski (sprawozdawca)

SSN Andrzej Tomczyk

Protokolant Łukasz Biernacki

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Grzegorza Krysmanna
w sprawie **W. L.**

obwinionego z art. 51 § 1 kw

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 8 sierpnia 2019 r.,

kasacji Rzecznika Praw Obywatelskich

od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w Z.

z dnia 27 czerwca 2014 r., sygn. akt II W (...),

- 1. uchyla zaskarżony wyrok i na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w. w zw. z art. 45 § 1 k.w. umarza postępowanie,**
- 2. kosztami procesu obciąża Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego w Z. z dnia 27 czerwca 2014 roku, sygnatura akt II W (...), uznano W. L. winnym tego, że w dniu 31 maja 2014 r. w Z., jako właściciel lokalu „W.”, poprzez głośne puszczanie muzyki zakłócił spokój i

porządek publiczny, tj. wykroczenia z art. 51 § 1 k.w. i za to, na mocy art. 51 § 1 k.w., wymierzono mu karę 100 zł grzywny. Wyrok ten uprawomocnił się.

Od tego prawomocnego wyroku nakazowego kasację na korzyść obwinionego wniósł Rzecznik Praw Obywatelskich. W kasacji zarzucono rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa karnego procesowego, to jest art. 93 § 2 k.p.w., polegające na przyjęciu, że okoliczności przypisanego ukaranemu czynu i jego wina nie budzą wątpliwości, co w konsekwencji doprowadziło do wydania wyroku nakazowego. Tymczasem, w świetle dowodów dołączonych do wniosku o ukaranie, zarówno wina, jak i okoliczności czynu zarzucanego obwinionemu budziły poważne wątpliwości, co winno skutkować skierowaniem sprawy do rozpoznania na rozprawie w celu wyjaśnienia wszystkich istotnych dla merytorycznego rozstrzygnięcia kwestii. W konkluzji kasacji Rzecznik Praw Obywatelskich wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Rejonowego w Z. i umorzenie postępowania przeciwko obwinionemu wobec ustania karalności przypisanego mu czynu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja zasługuje na uwzględnienie.

Zarzut podniesiony w kasacji jawi się jako zasadny w stopniu oczywistym. W istocie, wydając wyrok nakazowy, Sąd Rejonowy mógł opierać się jedynie na protokołach zeznań świadków przesłuchanych przez organ występujący z wnioskiem o ukaranie, nie przeprowadzał bowiem żadnych dowodów na posiedzeniu. Tymczasem przeprowadzone w postępowaniu dowody pozostają ze sobą w zasadniczej sprzeczności i nie pozwalają przyjąć, że okoliczności sprawy nie budzą wątpliwości. Po pierwsze, obwiniony W. L. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu wykroczenia (k. 8v). Po drugie, zeznania świadka A. J., czyli funkcjonariusza Straży Miejskiej interweniującego na miejscu zdarzenia, przeczą okolicznościom podanym przez świadka P. M., który wzywał Straż Miejską celem interwencji. Świadek A. J. zeznał, że podczas interwencji w dniu 31 maja 2014 r. był przez około 20 minut w mieszkaniu pokrzywdzonego P. M. przy ul. K. i nie było słychać muzyki, dopiero po jakimś czasie grała muzyka, ale według jego oceny była słyszana bardzo cicho. Gdy ponownie w dniu 14 czerwca 2014 r. świadek ten udał się na miejsce interwencji, stwierdził włączoną muzykę w

Pubie „W.”, natomiast według niego muzyka była grana cicho (k. 4v). W tym stanie rzeczy w żadnej mierze, w świetle dowodów wskazanych we wniosku o ukaranie nie można było, bez bezpośredniego przeprowadzenia dowodów na rozprawie uznać, że okoliczności czynu i wina obwinionego W. L. nie budzą wątpliwości.

W ocenie Sądu Najwyższego wydanie w takim stanie rzeczy wyroku nakazowego stanowiło naruszenie art. 93 § 2 k.p.w., które mogło mieć istotny wpływ na treść zapadłego wyroku, bowiem nie można wykluczyć, że po przeprowadzeniu rozprawy, zapadłoby inne co do istoty, rozstrzygnięcie. Spowodowało to konieczność uchylenia zaskarżonego wyroku nakazowego w całości. Jednocześnie ze względu na przedawnienie karalności zarzuconego wykroczenia, konieczne stało się umorzenie postępowania w niniejszej sprawie.

W tym stanie rzeczy orzeczono jak w części dyspozytywnej wyroku.